

Марказий Осиё халклари маданиятини Ўрта аср шароитида дунё маданиятининг олдинги каторига олиб чиққан буюк мутафаккирлардан бири — Абу Али ибн Сино бўлиб, у Оврўпода Авиценна номи билан машхурдир.

Ибн Сино (асл исми Хусайн, отасининг исми Абдуллох) Бухоронинг Афшона кишлоғида, хижрий 370 (980) йилнинг сафар ойида, амаддор оиласида тугилди. 986 йилда ибн Сино оиласи Бухорога кўчиб келади ва шу вақтдан бошлаб ёш Хусайн бошлангич маълумот олишга, илм-фанни ўрганишга киришади. Унинг ёшлиғи, йигитлик чоғлари Сомонийлар хукмронлигининг сўнгги йилларига, хусусан, Нух II ибн Мансур Сомоний хукмронлиги даври (976-997) га тўғри келади.

Ибн Сино истеъдодли, хотираси кучли, зехри ўткир бўлганлигидан ўз даврида маълум бўлган илмларни тездан эгаллай бошлади. 10 ёшидаёқ куёни каримни бошдан-оёқ ёд ўқир эди. 13 ёшларидан бошлангич математика, мантик, фикх, фалсафа илмлари билан шугуллана бошлади. Ибн Сино ёш бўлишга карамай, Абу Абдуллох Нотилий раҳбарлигида фалсафани, Хасан ибн Нух ал-кумрийдан тиббиёт илмини ҳар томонлама ўрганади, аста-секин табиблик билан ҳам шугулланади. У ўзидан аввал ўтган Шарк мутафаккирла-ининг асарларини чуқур ўрганиш билан бирга, қадимги юнон табиий-илмий, фалсафий меросини, хусусан Аристотель, Евклид, Птолемей, Гален, Гиппократ, Пифагор, Порфирийларнинг асарларини ҳам кунт билан ўрганди. 16-17 ёшидаёқ ибн Сино машхур табиб — ҳаким бўлиб танилди. 999 йилда Бухоро қорахонийлар томонидан забт этилгач, Сомонийлар ҳокимияти инкирозга учради. 1000 йилда ибн Сино Бухородан чиқиб кетди ва маданият марказларидан бири ҳисобланган Хоразмга борди, у ерда Хоразм ҳокими Али ибн Маъмун саройидаги олимларни бирлаштирган ўз замонасининг академиясига қабул қилинди. Ибн Сино Беруний, ибн Мискавайх, Абу Сахл Масихий, Абулхайр Хаммор, Абу Наср ибн Ирок каби етук олимлар билан яқиндан танишди. Лекин бу даврда кучайиб бораётган Махмуд Газнавийнинг таъкибидан қочиб, Хоразмни ташлаб кетишга ва Хуросон, Эроннинг турли шаҳарларида сарсон-саргардонликда юришга мажбур бўлди. Абивард, Туе, Нишопур шаҳарлари орқали Жужон шаҳрига келган ибн Сино ҳоким кобус ибн Вашмгир саройида машхур табиб сифатида яшади, бўлажак шогирди Жузжоний билан танишди. 1019-21 йилларда

Хамадонда вазир лавозимида хизмат киларкан, ҳоким билан келиша олмай, 4 ой камокда ётиб чикди. 1023 йилда Исфохонга кочди ва бутун умрини илмий асарлар ёзишга бағишлади. Ибн Синонинг «Китоб ал-конун фит-тибб», «Китоб ун-нажот», «Китоб ул-инсоф» каби машҳур асарлари, геометрия, астрономия, ўсимлик, ҳайвонот олами, мантикка оид рисоалари, «Хайй ибн Якзон» фалсафий киссаси сўнгги йилларда ёзилган. У Исфохонда расадхона қуриш билан машғул бўлди. Умрининг сўнгги йилларида феодал урушлар қучайиб кетганлиги, ижтимоий-сиёсий ҳаётда ўзи ҳам фаол қатнашганлиги туфайли у Исфохон, Рай, Хамадон шаҳарлари орасида сарсон-саргардонликда юриб, 1037 йил 18 июнда Исфохон шаҳрида 57 ёшида қулунж қасаллигидан вафот этди.

Ибн Синонинг ҳаёт йўли ўзи ёзган таржимаи холи ва шогирди Жузжоний томонидан қолдирилган манбалардан маълум. Ибн Синонинг илмий кизикишлари, дунёқарашининг шаклланишида қадим-ги Шарқ маданияти, юнон илми, фалсафаси, Марказий Осиё халқларининг мустикаллик учун олиб борган қурашлари муҳим роль ўйнади. Ибн Сино таржимаи холида Форобийнинг «Метафизика максадлари», «Фусус ул-хикам» каби муҳим рисоаларини қунт билан ўрганганлиги, улардан кенг фойдаланганлигини таъкидлаб ўтади.

Ибн Сино асарларининг умумий сони 450 дан ошади, лекин бизгача қаратилган 160 га яқин асари етиб қолган, ҳолос. Қўп рисоалари шаҳарма-шаҳар қўчиб юриш, феодал урушлари, сарой тўполонлари, турли қалокатлар туфайли йўқолиб кетган. Қўп манбаларда ибн Сино аввало табиб сифатида талқин этилади, ҳолбуки таъбабат унинг илмий соҳалари орасида энг муҳимларидан биридир. Ибн Сино асарларининг асосий қисми Яқин ва Ўрта Шарқнинг ўша давр илмий тили ҳисобланган араб тилида, баъзилари форс тилида ёзилган. Унинг бизга маълум бўлган қатта асари «Китоб уш-шифо» («Шифо қитоби») 22 жиддидан иборат бўлиб, 4 та қатта бўлимини мантик, физика, математика, метафизикага дойр масалалар эгаллаган. Унинг айрим қисмлари лотин тилига, Оврўподаги бошқа тилларга, шарқ тилларига, шунингдек, рус, ўзбек тилларига таржима қилинган. 20 жиддидан иборат бўлган «Китоб ул-инсоф» («Инсоф қитоби») бизгача етиб қолмаган, чунки Исфохондаги ёнгинда йўқолган. «Китоб ун-нажот» («Нажот қитоби») 4 қатта қисмдан — мантик, физика, математика, метафизикадан иборат, «Китоб лисон ул-араб» («Араб тили қитоби») 10 жиддини ташил этади. «Донишнома» форс тилида ёзилган бўлиб, 4 қисми — мантик, физика, математика, метафизикани ўз ичига олади (Рус тилига таржима этилган, бир қисми ўзбек тилида босилган).

Ибн Сино асарлари Ўрта асрларда Оврўпода илмий тил ҳисобланган лотин тилига, у орқали Оврўпонинг бошқа тилларига таржи-ма этилган. Ибн Сино илмий рисоалардан ташқари, қуқур фалсафий мазмунли бадиий образлар ва маълум воқеалар орқали ифода этувчи «Тайр киссаси», «Саломон ва Ибсол», «Хайй ибн Якзон» каби фалсафий киссалар яратган.

Ибн Сино қамонасининг етук шоири ҳам бўлган. У Шарқ, ҳусусан, форс поэзиясида рубоий жанрининг асосчиларидан бири бўлиб, рубоийлари ўзида қуқур фалсафий ҳулосаларни ифода қилади. Ибн Сино арабча қитъалар ҳам ёзган (Унинг шеърӣй мероси қисман рус ва ўзбек тилларида нашр этилган). Ибн Сино таъбабат масалаларини оммабон ҳолда қам билан изоҳловчи «Ўржуза» номли тиббий асар яратди. Унинг Аристотель (Арасту) таълимоти ҳусусида Абу Райҳон Беруний билан ва ўзининг шогирди — озарбайжонлик мутафаккир Баҳманёр билан ёзишмалари қан оламида машҳур. Айниқса, таъбабат, у билан боғлиқ ҳолда анатомия, психология, фармакология, терапия,

хирургия, диагностика, гигиена каби илмлар ибн Сино ижодида бир канча янги ихтиролар билан бойиди ва янги боскичга кўтарилди. Булардан ташкари, кимё, минералогия, астрономия, ма-тематика, ўсимлик дунёси, геологик жараёнларни ўрганиш соҳасида ҳам у янги-янги фикрларни олга сура олди. Ибн Синонинг тиббиёт соҳасидаги асарларидан «Китоб ал-конун фит-тибб» («Тибб конунлари»), «Китоб ул-куланж» («Ичак санчиклари»), «Китоб ун-набз» («Томир кўриш ҳақида китоб»), «Фуж ул-тиббийа жориа фи мажлисих» («Тибб ҳақида хикматли сўзлар»), «Тадбир ул-манзил» («Турар жойнинг тузилиши»), «Фил-хиндубо» («Сачратки ўсимлиги ҳақида»), «Рисола фи-дастур ит-тиббий» («Тиббий кўрсатмалар ҳақида») каби асарлари мавжуд. Унинг тиббиётга оид комусий асари «Китоб ал-конун фит-тибб» 5 мустакил катта асардан таркиб топган: уларнинг ҳар бири маълум соҳани изчил, ҳар томонлама ёритиб беради.

Биринчи китобда тиббиётнинг назарий асослари, унинг предмета, вазифалари, бўлим ва методлари, касалликнинг келиб чиқиш сабаблари, белгилари, соғлиқни сақлаш йўллари, киши анатомияси ҳақида мазмундор, аниқлиги билан кишини таажжубда қолдирувчи қисқача очерк, соғлиқни қандай сақлаш кераклиги ҳақидаги таълимот (кейинчалик гигиена деб номланган) баён этилади.

«Конун»нинг бу китобини ҳозирги замон ички касалликлар пропедевтикаси дарслигига тенглаштириш мумкин.

«Конун»нинг оддий дориларга бағишланган иккинчи китобида 800 га яқин дорининг хусусиятлари, уларни тайёрлаш ва истеъмол қилиш усуллари баён этилган. Ибн Сино симоб, унинг бирикмаларини дори қилиб ишлатишни биринчи бўлиб тавсия этади, шаробни қувватга қиритувчи, жароҳатларни тозаловчи дори сифатида ишлатади. Учинчи китобда айрим органлар (хатто соч, тирноқлар)нинг касалликлари, уларни даволаш усуллари баён этилади, уни махсус па-тология дарслиги деб атаса ҳам бўлади. Бу китобда бош мия, нерв, кўз, кулок, бурун, томок, корин, тиш, юрак, жигар, буйрак касалликлари батафсил таҳлил қилинади.

«Конун»нинг тўртинчи китоби организмнинг умумий касалликларига бағишланган. Унда иситмалар, ўсмалар, уларнинг сабаби, хирургик касалликлар (суяк синиши, чиқиши, жароҳатланиш) ва улар-ни даволаш усуллари, ҳар хил дорилардан захарланиш ва бунда кўриладиган қоралар тўғрисида маълумот берилади. Чечак, кизамик, мохов, тоун, вабо ва бошқа юқумли касалликлар тафсир этилади.

«Конун»нинг бешинчи китобида мураккаб дориларнинг организмга таъсири, уларни тайёрлаш, истеъмол қилиш усуллари баён қилинган. Бу китоб доришунослик илмига — фармакологияга бағишланган.

Тиббиётнинг асосий вазифаси, унинг таъбирича, «инсон соғлигини сақлаш, агар касаллик пайдо бўлган бўлса, бу касалликни келтириб чиқарган сабабларни аниқлаш ва уларни йўқотиш орқали соғлиқни тиклашдан иборат». Ибн Сино фикрича, тибб илмида назарий билимлар ва амалиёт ўзаро боглиқ бўлиши, бир-бирига асосланмоғи зарур, акс ҳолда у ривож томайди, ўз мақсадига эриша олмайди. «Тибб илми аввало икки қисмга — назарий ва амалий қисмларга бўлинади... Назария деб аталувчи қисми табибларнинг фикрларини ифода қилиб, махсус амалия деб аталадиган қисми тадбир ва амалнинг қандай бўлиши кераклигини ўргатади. Тиббнинг амалий қисми иккига бўлинади. Биринчи қисми соғлом танларнинг тадбирини билиш бу соғлиқни сақлашга тааллуқли бўлгани учун соғлиқни сақлаш илми деб аталади. Иккинчи қисми — касал таннинг тадбирини билиш бўлиб, соғлом ҳолатга қайтариш йўллари кўрсатади, бу даволаш илми деб аталади». Ибн Сино касалликни ўрганишда объектив шароитни ҳар томонлама билишга катта

ахамият берди, мухитдаги турли табиий нарсалар, сув, ҳаво оркали касаллик таркатувчи кўзга кўринмайдиган «майда ҳайвонотлар» ҳақидаги фикрни олға сурди.

«Конун» 800 йил давомида ҳақимлар учун асосий қўлланма бўлиб келди. Ўрта асрларда «конун» Шарқдагина эмас, балки гарб-мамлакатларининг университетларида ҳам талабалар учун тиббиётдан ягона қўлланма эди.

Ибн Синонинг «Китоб уш-шифо» асарида турли тиббиёт илмларига: ботаника, геология, минералогия, астрономия, математика, кимёга оид кўп маълумотлар келтирилади. Унинг тоғларнинг вужудга келиши, ер юзасининг даврлар ўтиши билан ўзгариб бориши, зилзиланинг сабаблари каби турли жараёнлар ҳақидаги фикрлари кейинчалик геология илмининг мустақил равишда ривож топишига катта таъсир кўрсатди. Айрим жойларнинг бир вақтлар денгиз бўлганлиги, шу сабабли каттик катламларда турли денгиз ҳайвонларининг излари сақланиб қолганлиги ҳақида ҳам турли мисоллар асосида фикр юритилади; метеоритлар, вулканлар ҳақида маълумотлар келтирилади. Минералогия илмининг ривожига ҳам ибн Синонинг хизмати катта. У минералларни 4 гуруҳга ажратади:

- 1) тошлар;
- 2) эрийдиган жисм (метал)лар;
- 3) олтингургуртли ёнувчи жисмлар;
- 4) тузлар.

Кимёда ҳам ибн Сино замонасининг билимларини умумлаштиришга ҳаракат қилиб, турли асарлар ездди, тажрибалар ўтказди. Хусусан, унинг органик кимё соҳасидаги фикрлари кейинги давр мутахассислари томонидан юқори баҳоланди. У оддий металлни кимматли металлга айлантириш устида фикр юритувчи алхимикларни танқид қилди. Ибн Сино астрономия соҳасида Птолемейнинг геоцентрик назариясидан ташқарига чиқмаган бўлса-да, табиий ҳодисалар-нинг ички сабабий боғланишини аниқлашга ҳаракат қилди, инсон ҳаёти ва ижтимоий ҳодисаларни осмон жисмлари ҳаракати, ҳолатига боғловчи астрологияга шубҳа билан қаради, турли тажрибалар ўтказиш учун янги астрономик асбоб яратиш, ботаникада турли ўсимликларнинг табиий хусусиятларини ўрганиш, илмий терминология яратиш соҳасида иш олиб борди.

Ибн Сино дунёқараши Форобий асарлари таъсирида шаклланди, у ижтимоий-фалсафий масалаларда Форобий қарашларини давом эттирди, илгор фалсафий оқимни янги табиий-илмий фикрлар би-лан бойитиб системалаштирди ва янги босқичга кўтарди. Ибн Сино фикрича, фалсафанинг вазифасига мавжудотни — барча мавжуд нарсаларни, уларнинг келиб чиқиши, тартиби, ўзаро муносабати, биридан иккинчисига ўтишини ҳар томонлама текшириш учун зарурият, имконият, воқелик, сабабият принципларини асос қилиб олди. Олам — барча мавжуд нарсалар иккига бўлинади: зарурий вужуд (вужуди вожиб) ва имконий вужуд (вужуди мумкин). Зарурий вужуд ҳеч нарсага боғлиқ бўлмаган бир бутунликни ташкил этиб, у энг иродали, қудратли, доно Тангридир. қолган ҳамма нарсалар имконий тарзда мавжуд бўлиб, зарурий вужуд — Тангридан келиб чиқади. Вужуди вожиб ва вужуди мумкин — сабаб ва оқибат муносабатидадир. Бу жараён эманация тарзида, яъни қуёшдан чиқаётган нур шаклида аста-секин амалга ошади. Шу тартибда имконият шаклидаги мавжуд бўлган ақл, жон (нафс) ва жисм, улар билан боғлиқ ҳолда осмон сфералари келиб чиқади, мавжуд нарсаларга айланади. Булар ҳаммаси субстанция (жавҳар)дир. Бундан ташқари борликда акциденция (образ) — нарсаларнинг белгилари, ранг, ҳажми, хиди ва бошқа хислари мавжуд. Жисм шакл ва моддадан ташкил топади. Худо абадий, унинг оқибати бўлмиш материя ҳам абадийдир.

Унинг ўзи бошқа конкрет жисмларнинг асосидир. Нарсаларнинг конкрет кўринишлари, шакллари ўзгаради, лекин уларнинг моддий асоси йўқолмайди. Материя доим вужудга келиши мумкин бўлган нарсалардан аввал мавжуд бўлиб, бу нарсалар уларни ташкил этувчи материяга мухтождир. Материянинг энг содда, бўлакларга бўлинмайдиган шакли тўрт унсур: хаво, олов, сув, тупрокдан иборат. Уларнинг турлича ўзаро бирикуви натижасида мураккаб моддий нарсалар ташкил топади. Мураккаб нарсалар ўзгариб, турли шаклларга эга бўлиши мумкин, лекин уларнинг моддий асоси бўлган тўрт унсур йўқолмайди, абадий сакланади. Унинг фикрича, аввал тоғ-тошлар, сўнг ўсимлик, хайвонот ва тараккиётнинг якуни сифатида инсон вужудга келган. Игсон бошқа барча хайвонот оламидан сўзи, тили ва акли, тафаккур килиши билан фарк килади.

Реал ходисаларни чуқур билиш, фан билан шугулланиш инсонгагина хосдир. Ибн Сино «Рисолатун фи таксим ал-мавжудот» асаида бутун борликни таркибий қисмларга бўлиб, бирма-бир санайди ва уларга таъриф бериб ўтади. Вужуди вожиб, вужуди мумкин, субстанция, акциденция, материя, шакл, акл, унсур, жисм, кувват, сезиш, минерал, хайвон, нутк, лисон каби категориялар бу рисолада қисқача таърифланади.

Инсон билимлари нарсаларни билиш ёрдамида вужудга келади. Билиш хиссий билиш ва тушунчалар ёрдамида фикрлашдан ташкил топади. «Сезиш,— деб ёзган у,— бу шундай таъсирки, у ташки нар-саларнинг ўзи бўлмай, балки бизнинг хисларимизда вужудга келади. Хис моддий образнинг ойнаси бўлиб, моддий шаклларнинг бўйи, эни билан бирга ифодаланганлиги сабабли, уларни инсон моддий асоссиз инъикос эта олмайди ва жисмларни билолмайди».

Инсон акли турли фанларни ўрганиш ёрдамида бойийди, ривож топади. Бунда, хусусан, у мантик илмига катта эътибор беради. Акл ҳар қандай билишнинг ва амалий фаолиятнинг мезони сифатида талкин этилади. «(Акл) тарозисида ўлчанмаган ҳар қандай билим,— деб ёзади ибн Сино,— чин бўлолмайди, демак, у хақикий билим эмас». Ўрта асрда Яқин ва Ўрта Шарқ, жумладан, Марказий Осиё фалсафасида акл назарияси жуда муҳим ўрин эгаллайди.

Ибн Сино ижодида фаннинг структурасини текшириш, илмларнинг тартибини аниқлаш, уларни тасниф қилишга эътибор алоҳида ўрин эгаллайди. Бу масалада ҳам олим Форобий бошлаб берган фан-ар таснифи ҳақидаги масалани янада тараккий эътиришга ҳаракат килади. Ибн Синонинг фалсафий системасини ифодаловчи асарларида («Китоб уш-шифо», «Китоб ун-нажот», «Донишнома») фалсафий билимлар: мантик, физика, математика, метафизика тартибида берилади. Булардан мантик — билишнинг методи, мавжудотни ўрганиш, у ҳақда фикр юритишнинг илмий усули сифатида талкин этилади. «Мантик,— деб ёзади ибн Сино,— инсонга шундай бир қоида берадики, бу қоида ёрдамида инсон ҳулоса чиқаришда ҳатолардан сакланади». Мантик ёрдамида инсон ҳақикий билимни ёлгондан ажратади ва номаълум нарсаларни ўрганади. У мантик илмини тадқиқ этишга катта эътибор беради, унга махсус рисоалар бағишлайди. Хусусан, у мантикий усуллар, таърифлаш, ҳукм, ҳулоса чиқариш, исботлаш масалаларини ўрганишга катта ҳисса қўшди, мантик фанини Форобийдан сўнг билишнинг тўғри методи сифатида ривожлантирди. Мантикдан ташқари барча қолган илмларни ибн Сино табиат ва ижтимоий ходисалар ҳақидаги илмлар сифатида ўзининг «Ақсом ул-улум ул-аклийа» («Ақлий билимлар таснифи») асарида алоҳида-алоҳида санаб, таъриф бериб ўтади. Ибн Сино фалсафий илмларни аввало иккига бўлади: назарий ва амалий илмлар.

Назарий илмлар хакикатни билишга, амалий илмлар яхши ишларни бажаришга қаратилган. Фалсафанинг назарий қисми учга бўлинади:

- 1) қуйи даражадаги илм, яъни табиатшунослик;
- 2) ўрта даражадаги илм — математика;
- 3) олий даражадаги илм — метафизика. Фалсафанинг амалий қисми ҳам учга бўлинади:

а) шахс хақидаги илм;

б) инсоннинг ўзаро муносабатлари хақидаги илм;

в) давлатни, мамлакатни бошқариш хақидаги илм. Назарий-фалсафий илмларга қиравчи ҳар уч турдаги илмлар асосий ва ёрдамчи бўлакларга ажралади; табиатшунослик илмлари астрология, медицина, алхимия каби етти хил тармоқни ўз ичига олади.

Математика эса арифметика, геометрия, астрономия, мусика номи билан 4 тармоққа бўлинади. Асарда 29 илм тармоғи тилга олинади.

Ибн Сино ўз дунёқарашида пантеистик принципга асосланади: Тангри ва борлик бир-бирига зид, бир-бирини инкор этувчи нарсалар эмас, аксинча, улар бир бутун ҳолда мавжудотни ташкил этади. Абдийлик Тангрига хос. Тангри ва табиат маълум поғоналар ёрдамида боғланади. Узун ва яхлит занжирнинг бир томонида яратувчи Тангри — зарурий вужуд, иккинчи чеккасида табиат ётади.

Ибн Сино хақиқий ахлоқий фазилатларга ва идеал жамоага шу мавжуд дунёда эришув мумкин, жамиятда инсонлар ўзаро ёрдам асосида яшашлари керак деб таъкидлайди. Жамият кишиларнинг ўзаро қелишуви асосида қабул қилинадиган адолатли қонунлар ёрдамида бошқарилиши лозимлигини таъкидлайди. Жамият аъзоларининг ҳаммаси бу қонунга итоат этишлари, қонунни бузиш ва адолатсизлик жазоланиши, башарти подшонинг ўзи адолатсизликка йўл қўйса, халқнинг унга қарши қўзғолони тўғри ва жамият томонидан қўллаб-қувватланмоғи лозим.

Ибн Сино ўзининг кўп тармоқли махсулдор ижоди, бой мероси билан жаҳон маданияти тараккиётида катта роль ўйнади. Ўз ижоди, илмий фаолиятида ибн Сино Марказий Осиё, Яқин ва Ўрта Шарқ мамлакатларидаги юқори маданий кўтаринкилик, маданий «уйғониш»нинг маънавий ютуқларини мужассамлаштира олди, бу билан бутун Шарқ ва Оврўподаги маърифат, маданият тараккиётига катта таъсир кўрсатди. У ўз даврида Шарқ ва Оврўпода «Шайх ур-раис», «Олимлар бошлиғи», «Табиблар подшоҳи» каби энг буюқ номларга сазовор бўлди. Ибн Сино машҳур мураббий сифатида Абу Убайд Журжоний, Умар Исфажоний, Муҳаммад Шерозий, Аҳмад Маъсурий, машҳур Озарбайжон мутафаккири Баҳманёр ибн Марзбон, Юсуф Йилокий, ажойиб олим ва шоир Умар Хайём каби шогирдларини тарбиялади. Уйғониш даври миниатюра ва суратларида ибн Сино машҳур қадимги юнон олимлари Аристотель, Гален, Гиппократ, Птолемей, Эвклид билан бир қаторда тасвирланган. Ўсимликларнинг биринчи илмий таснифини яратган табиатшунос Карл Линней доимо яшил бўлиб турувчи бир ўсимликни ибн Сино шарафига «Авиценция» деб атади.

Ибн Сино асарлари Оврўпода XII асрдан бошлаб латин тилига таржима қилина бошлади. «Тиб қонунлари» асарининг ўзи латинчада 30 мартадан ортиқ нашр қилинди. «Китоб уш-шифо»нинг кўп бўлимлари, мантик, мусика, ернинг тузилиши, геологик жараёнлар, метафизикага оид қисмлари ҳам латинчада нашр этилди. Сўнгги илмий тадқиқотлар ибн Синонинг Шарқ адабиётига ҳам таъсир кўрсатганлигини, чуқур фалсафий мазмунли ифодаловчи рубоий ва фалсафий қиссалар жанрининг тараккиётига туртки берганлигини кўрсатади. Ибн Сино халқ орасида шу даражада ҳурматга сазовор бўлдики, у фольклор қаҳрамонига айланиб кетди. Шарқ халқларида унинг тўғрисида

турли хикоя, ривояту афсоналар вужудга келди. Жахон олимлари ибн Сино асарлари, унинг фаолияти тўғрисида кўпдан бери илмий-тадқиқот ишларини олиб борадилар. Хозирда жахондаги деярли барча тилларда ибн Сино хақида асарлар яратилган.